

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/66/2020
Identifikačné číslo spisu: 2318011260
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2318011260.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej, na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného J. X., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 9. januára 2020, sp. zn. 5To/89/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta z 29. marca 2019, sp. zn. 31T/131/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. X. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej aj len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) rozhodol rozsudkom z 29. marca 2019, sp. zn. 31T/131/2018 tak, že obvineného J. X., nar. XX. H. XXXX v T., trvale bytom T. XXX, okres E. (ďalej aj len „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznal za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe že:

dňa 9. decembra 2017 v čase o 22:39 hod. v obci T. viedol motocykel - babettu zn. Korádo Manet, zelenej farby, na ulici Y., takým spôsobom, že sedel na zadnej časti sedadla za J. F. a v momente, keď prechádzali motocyklom pred vozidlom polície, chytil oboma rukami riadidlá motocykla a odbočil motocyklom z ulice Y. na ulicu Q., kde viedol motocykel asi 50 m a následne vypol motocykel a odstavil ho na ľavej strane vozovky, následnou dychovou skúškou mu bolo v čase o 22:49 hod. nameraných 0,96 mg/l alkoholu v dychu, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/33/2017 z 12. februára 2017, právoplatný toho dňa, ako aj následne rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/ 173/2016 zo 14. februára 2017, právoplatný toho dňa, uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/126/2017 z 13. novembra 2017, právoplatný toho dňa, mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 2 roky.

Za to prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 289 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke na doživotie.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolania obvineného, rozhodol ako súd odvolací uznesením z 9. januára 2020, sp. zn. 5To/89/2019 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu podal obvinený v zákonnej lehote prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča dovolanie, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené 29. júna 2020.

Svoje dovolanie obvinený založil na dovolacích dôvodoch v zmysle § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a písm. i) Trestného poriadku. Obvinený uviedol, že hlavné pojednávanie na súde prvého stupňa dňa 29. marca 2019 bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky a rozsudok Okresného súdu Galanta a uznesenie Krajského súdu v Trnave sú založené na nesprávnom právnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Čo sa týka neprítomnosti obvineného na spomínanom hlavnom pojednávaní, tento sa riadne a včas ospravedlnil zo zdravotných dôvodov, o čom súdu preložil aj lekársku správu, v zmysle ktorej mu lekár vzhľadom na jeho zdravotný stav neodporučil zúčastniť sa hlavného pojednávania. Napriek tejto skutočnosti Okresný súd Galanta vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Tým bolo podľa názoru dovolateľa porušené jeho právo podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čo napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a odôvodňuje zrušenie rozsudku Okresného súdu Galanta a uznesenie Krajského súdu Trnava. Zdôraznil, že v rámci konania opakovane poukázal na skutočnosť, že v čase údajného skutku nebol vodičom motocykla, sedel za svedkom F. v tandeme a nepodieľal sa na ovládaní vozidla. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie R 59/1965 „jazdu na tandeme (druhom sedadle) motocykla nemožno považovať za výkon zamestnania alebo činnosť v zmysle § 201 Trestného zákona“ (v súčasnosti § 289 Trestného zákona).

Z rozsudku Okresného súdu Galanta vyplýva, že obvinený riadil moped, keďže mal ruky na riadidlách, a to na ich vonkajšej časti, kde sa nachádzajú ovládacie prvky, a tieto tam mal už v čase, keď prechádzali popred hliadku, až do skoro úplného zastavenia. Súd sa nestotožnil s názorom obvineného, že pri zastavovaní babetty už nemal ruky na riadidlách, keďže podľa jeho názoru na zázname vidno, že dal ruky dole z riadidiel až skoro pri úplnom zastavení. Krajský súd v Trnave v tomto ohľade len odkázal na argumenty Okresného súdu Galanta a bližšie sa námietkou ohľadom polohy rúk obvineného nezaoberal. Podľa dovolateľa z uvedeného vyplýva, že sám Okresný súd Galanta priznal, že obvinený dal ruky dolu z riadidiel, keď ešte bol moped v pohybe, v dôsledku čoho nemohol byť obvinený vodičom mopedu.

Obvinený namietal, že skutočnosť, že mal ruky položené v blízkosti ovládacích prvkov sama osebe neznamena, že tieto ovládacie prvky aj využíval. Pričom žiadnym dôkazom nebolo v konaní preukázané, že by tieto ovládacie prvky používal. Pri hodnotení obrazového záznamu z palubnej kamery súd prvého stupňa konštatuje, že na zázname vidno ako majú obe osoby ruky na riadidlách. Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že ak by svedok F. moped riadne šoféroval, mal by ruky na vonkajšej strane riadidiel, avšak v konaní nebolo žiadnym spôsobom vyvrátené (či už vyšetrovacím pokusom alebo znaleckým dokazovaním), že bolo možné riadiť moped aj pri úchope riadidiel z vnútornej strany. Z uvedeného podľa názoru dovolateľa je zrejmé, že rozhodnutie o vine obvineného bolo založené na nepreukázaných dohadoch, bez reálneho preukázania skutočnosti, ktorá osoba reálne využívala ovládacie prvky mopedu, čo je v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu, nakoľko bolo povinnosťou Okresného súdu Galanta aj Krajského súdu v Trnave vyhodnotiť skutočnosti s prihliadnutím na zásadu in dubio pro

reo, k čomu však evidentne nedošlo, čím došlo k porušeniu ustanovení § 2 ods. 4 Trestného poriadku, čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru, pričom súd nesprávne posúdil konanie obvineného ako konanie naplňajúce skutkovú podstatu trestného činu, prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia, v dôsledku čoho nesprávne použil hmotnoprávne ustanovenia § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, čo naplňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a odôvodňuje zrušenie rozsudku Okresného súdu Galanta aj uznesenia Krajského súdu v Trnave. Dovolateľ na ozrejenie princípu prezumpcie neviny a princípu in dubio pro reo poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 8. augusta 2013, sp. zn. II. ÚS 2142/11.

V rámci preskúmania skutkového stavu v rámci dovolacieho konania, ustanovenie § 371 ods. 1 Trestného poriadku, vylučuje možnosť dovolacieho súdu skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, avšak obvinený považoval za potrebné poukázať na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „Najvyšší súd je však ústavne viazaný interpretovať dovolacie dôvody tak, aby mohla byť preskúmaná námietka porušenia základných práv dovolateľa" (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2016, sp. zn. 2TdoV 12/2014).

Vzhľadom na vyššie uvedené v petite svojho dovolania obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 2 ods. 4 a § 2 ods. 7 Trestného poriadku, ako aj porušenie čl. 6 ods. 2 Dohovoru, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v neprospech obvineného J. X., nar. XX. H. XXXX, trvale bytom T. č. XXX z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. d) a písm. i) Trestného poriadku, zrušil podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie Krajského súdu v Trnave z 9. januára 2020, sp. zn. 5To/89/2019 v celom rozsahu a rozsudok Okresného súdu Galanta z 29. marca 2019, sp. zn. 31 T/ 131/2018 v celom rozsahu a po zrušení uvedených rozhodnutí podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 21. augusta 2020 sa k dovolaniu obvineného vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej aj len „prokurátorka“). Prokurátorka uviedla, že dovolanie odsúdeného považuje za nedôvodné, pretože uznesenie odvolacieho súdu z 9. januára 2020, sp. zn. 5To/89/2019, v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu sp. zn. 31T/131/2018 boli vydané zákonne, v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku. Plne sa stotožnila s vykonaným dokazovaním, súdom zhodnotenými dôkazmi, právnou kvalifikáciou skutku a dôvodmi rozhodnutia. Preto považuje dovolanie za neopodstatnené a jeho dôvody za nepreukázané. Ďalej uviedla, že všetky obvineným vytýkané nedostatky súdneho konania, vrátane nedodržania práva obžalovaného na prejednanie veci v jeho prítomnosti, boli nielen súdom prvého stupňa, ale aj odvolacím súdom starostlivo skúmané a vyhodnotené, pričom v rozsudku okresného súdu sú uvedené aj všetky dôkazy (výpoveď svedka J. F., svedka J. Q., svedka J. U., obrazový záznam z palubnej kamery služobného motorového vozidla PZ, záznam o dychovej skúške obžalovaného ako aj listinné dôkazy), ktoré usvedčujú obvineného J. X. zo spáchaných trestných činov a preukazujú jeho vinu. Obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona tak po objektívnej i po subjektívnej stránke.

Podľa názoru prokurátorky obhajca dovolateľa J. X. sa dovolaním domáha u Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opätovného preskúmania vykonaného dokazovania a zmeny správnosti a úplnosti zisteného skutku, čo nie je prípustné. S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného J. X. podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku) v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni

(§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov. Predstavuje tak značný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj preto sa prostredníctvom dovolania napravujú iba najzásadnejšie vady, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 57 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 5/2007).

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal okrem iného naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, t. j. že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Obvinenému sa tým odňala možnosť byť prítomný pri vykonávaní dôkazov a k týmto sa vyjadrovať. Uvedené judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí R 6/2001, kde uviedol, že obsahom práva na obhajobu, ktoré je prvkom spravodlivého procesu, je aj možnosť vznášať osobne a tiež prostredníctvom obhajcu námietky proti prvostupňovému rozsudku na odvolacom súde. Pokiaľ obvinený v danom prípade namietal, že hlavné pojednávanie z 29. marca 2019 bolo vykonané bez jeho prítomnosti, hoci na to neboli zákonné dôvody, okrem toho sa riadne a včas ospravedlnil, že sa nemôže zúčastniť zo zdravotných dôvodov, o čom predložil aj lekársku správu, kde mu lekár neodporúča zúčastniť sa hlavného pojednávania, je potrebné poukázať na skutočnosť, že na predmetnú námietku reagovali tak prvostupňový súd, ako aj odvolací súd. So závermi týchto súdov sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, nakoľko sú legitímne, zákonné a ústavne udržateľné. Obvinenému bol na hlavnom pojednávaní dňa 22. februára 2019 oznámený termín odročeného hlavného pojednávania určený na 29. marca 2019, čo obvinený vzal na vedomie. Z obsahu spisu vyplýva, že obhajca obvineného doručil jeden deň pred termínom konania hlavného pojednávania súdu emailovú správu, v ktorej žiadal o ospravedlnenie neúčasti a o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 29. marca 2019, z dôvodu pracovnej neschopnosti klienta. V prílohe zaslal súdu fotokópiu potvrdenia o pracovnej neschopnosti obvineného. Ešte v ten deň bol obhajca obvineného zo strany súdu emailom upovedomený o tom, že sudca ospravedlnenie neakceptuje, pretože nespĺňa náležitosti podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku a nie je dôvod na odročenie pojednávania a pojednávanie sa bude konať (č. l. 99). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 120 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré ustanovuje, že v prípade ospravednenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Nakoľko z potvrdenia všeobecného lekára pre dospelých na (č.l. 101), vyplýva, že vzhľadom na práceneschopnosť obvineného, ktorá vznikla deň pred hlavným pojednávaním, odporúča obvinenému kľud na lôžku, z takto formulovaného odporúčania je preukázaná skutočnosť, že zdravotný stav obvineného nebol natoľko závažný aby sa nemohol zúčastniť hlavného pojednávania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) trestného poriadku naplnený nie je.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, pretože to sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia a prehodnocovať vykonané dôkazy a ich

hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Obvinený v rámci podaného dovolania síce označil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nepodložil ho však takými vecnými argumentmi, ktoré by naznačovali jeho naplnenie.

Obvinený predmetný dovolací dôvod v podstate založil na svojej obhajobnej argumentácii z konania pred prvostupňovým a odvolacím súdom. Pričom podstatnú časť dovolania venoval práve spochybňovaniu skutkových okolností prípadu. Práve z tohto dôvodu najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach poukazuje na skutočnosť, že nie je treťou odvolacou inštanciou. V prípade opätovného preskúmania skutkových zistení, by si najvyšší súd privlastňoval právomoc, ktorá mu nepatrí.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd konštatuje, že namietané skutočnosti, či bol alebo nebol obvinený v čase skutku vodičom mopedu, či mal alebo nemal ruky na riadidlách, boli dostatočne zodpovedané, tak ako všetky skutkové okolnosti, už v konaní pred súdmi nižších stupňov. Súdy zrozumiteľným spôsobom uviedli, akými úvahami sa riadili pri hodnotení dôkazov, ako sa vysporiadali s dôkazmi, ktoré si navzájom odporujú. Ako správne poznamenal odvolací súd, výpovede svedkov sú podporené tak obrazovým záznamom z palubnej kamery zasahujúceho služobného motorového vozidla príslušníkov polície, ako i výpoveďou svedka J. F. z prípravného konania. Skutočnosť, že sa obvinený nestotožnil s hodnotením dôkazov zo strany súdu, nezakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Súdy v tomto smere postupovali v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku tak, ako to predpokladá spomínané ustanovenie, teda OČTK a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, OČTK alebo niektorá zo strán. Preto sa nie je možné stotožniť s dovolateľovým tvrdením, že rozhodnutie o vine bolo založené na nepreukázaných dohadoch, bez reálneho preukázania skutočností, ktorá osoba reálne využívala ovládacie prvky mopedu.

Použitie zásady „in dubio pro reo“, na ktorú poukázal dovolateľ (v pochybnostiach v prospech obvineného) prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásady v dovolaní neprichádza do úvahy.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, resp. skutky, z ktorých bol obvinený uznaný vinným, boli v skutkovej vete rozhodnutia vymedzené tak, aby zodpovedali znakom skutkovej podstaty príslušných trestných činov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestných činov - prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, z ktorých bol obvinený J. X. uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený X. svojím konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkových podstat hore uvedených trestných činov.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

So zreteľom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. d) a písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného J. X. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.